

Góðtaka ikki arbeiðsloysi

MINNI bersøgin í hesi ólav-søkurøðuni, sigur leygardags-dimma um lögmann í politisku greinini »kaos fyri framman« undir teiginum »sambands-røddir«.

DIMMA heldur fram undir sama teigi, sum nú næstan kann vera mistikin fyri »martyrens røst«, at lögmaður satt at siga var sera hóvligur og fryntligur.

HETTA visti alt Føroya fólk, men ikki sum Dimma síðan so lakoniskt slær fast – »at tað uttan iva bert var tekin um, at hann líka lítið sum nakar annar í landsstýrinum veit, hvussu stóðan veruliga er«.

DIMMA umtalar eisini arbeiðs-loysið, sum lögmaður gjørdi nógv burtúr, sum tað stóra vandamál tað er fyri hvørt heim og landið alt, men hann hevði vónir um at vunnið skuldi vera á hesum eftir tveimum til trimum árum.

MEN av øllum tí góða, hósikiligt kann vera at ynskja fólk og landi ein slíkan dag, hevur hetta seinasta fingið ilt í Dimmu, sum sigur at arbeiðsloysinum skulu vit bara læra at liva við.

SJÁLVSAGT skulu vit læra at liva við arbeiðsloysi, tá annað ikki gerst, men sum politikkur er hetta ov vánaligt. Vit skulu sanniliga seta okkum sum fremsta mál at virka okkum burtur úr hesi vanlukkuliga stóðu og ongantið góðtaka ar-beiðsloysi sum part av einari

politiskari stýrisskipan, hvussu væl henda neyðarstöða hjá summum annars kann koma við hjá temum fáu, sum so øg-liga væl duga at liva við og av arbeiðsloysinum »hjá øðrum« og harvið trýsta og seigpína alt tað, sum í einum upplýstum landi hóast alt átti at gjørt vanlig arbeiðsviðurskipti so nøkulunda tolulig.

BÆÐI vit og sambandið vita, at »hóskandi arbeiðsloysi« hevur verið fastur politiskur táttur hjá afturhaldssinnaðum stjórnun um allan heim. Hvør okkara so er fúsari at góðtaka slíka skipan hjá okkum, hevur Dimma longu svarað. Men kenna vit vanligu sambandsveljararnar rætt, iv-ast vit ikki í, at teir allarflestu av-gjört nokta at góðtaka arbeiðs-loysi sum seigpínigaramboð mótvegis føroysku arbeiðara-

fjöldini.

SJÁLVANDI skulu vit siggja veruleikan sum hann er, og henda avmyndaði lógmansrøð-an hesuferð so væl sum nakrantíð, og hartil laga okkum eftir honum. Hetta hevur eisini verið gjørt uttan tó at arbeiðs-loysið skuldi vera endamálið sjálvt við sparingunum.

MEN rinini og hvinini frá sam-bandinum um hesa neyðugu til-laging til veruleikan, sum hann er í lútuni, hava verið øgilig og øll hava vit hvept okkum við undan teimum, men við at lesa tiltiknu »røddir« seinasta leyg-ardag, kann fólk saktans vera loyvt at halda, at hesi sam-bandsníst heldur eru um, at alt ov lítið er skert – at tað munar ov lítið »politiskt«.

r.

Lögmaður um ferðavinnu í lógmansrøðuni:

Tryggja grundvøllin

*ikki reka ferðavinnu. Hesum skal
»ð privata« standa fyri og bera ábyrgd av.
gmaður segði:*

Ein væl skipað ferðavinna, sum allir borgarar kenna seg varða av, kann – sum frá líður – gerast eitt hampuligt ískoyti til landsins búskap og trivnað.

Leiklutur landsins er at tryggja hollan grundvøll, sum skapar fortreytnar fyri ætlaðu menningini á hesum øki, og stuðla upp undir tilboðini, sum »tað rivata« eigur at standa fyri og bera ábyrgd av. Hetta evur stóra vitan og innlit. annað má verða, roynt og óeitt miðvíst við heildar-lysum, heldur enn at loysa smámálini hvørt sær. At gera dygdargóð tilboð og at selja krevur eisini vitan, dugnaskap og samstarv í

vinnuni, og við fyriskipandi myndugleikarnar, fyrst og fremst Ferðaráððið, ið hevur virkað í gott og væl eitt ár.

Ferðapolitiska stevnu-skráin, ið setur setningin fyri komandi árin, hevur verið til viðgerðar í vinnu og í fjølmíðlum. Lands-stýrið kemur fyrsta dagin við uppskoti um, hvussu neyðug tiltøk skulu greiðast fíggarliga, íroknað eisini býtið millum vinnuna og tað almenna.

Fleiri lógir hava ávirkað ferðavinnuviðurskiptini, t.d. broytingin í rúsdrekka-lógini, heimildin til tollfría sølu á flogvøllinum, aftur-latingarlógin og kunngerð-in um kunningarstovur.

Av størri týðningi er eisini, at Smyril er farin at sigla til Skotlands, at ferðaseðilin

millum Føroyar og um-heimin yvirhøvuð kostar minni, at Tórshavn hevur fingið eina farstöð, og í út-londum bjóðar seg fram sum stevnuvú.

Ferðafólkaviðurskiptini á fleiri plássum, t.d. í Myki-nesi, eru batnað nógv, og posthús og bensinstøðir eru so smátt farin at virka sum

kunningarsøðir hjá ferða-fólki. Tíkið hevur verið væl undir við ymiskum útbúgv-ingartilboðum og útbúgva fleiri enn 40 seg sum ferða-leiðarar. Hugurin at gera framtøk er eyðsýnligur.

Ein væl fyriskipað ferðavinna má lagast eftir eini heildarættan og er treytað av dugna-skapi og vilja til sam-starv í vinnuni

Sosialurin – fimm ferðir um vikuna!